

Arrest

nr. 106 342 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLASA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 22 februari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 22 februari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater), alsook tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.(…) A.(…) B.(…)

geboren te (…), op (in) (…)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/02/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 8 februari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 april 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 december 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 februari 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn vader aan het districtshuis dd. 01/09/2011 met antwoorden erop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van het ministerie van Defensie waarin gesteld wordt dat de betrokkene van ergens in 2006 tot ergens in 2010 voor hen gewerkt zou hebben en een brief van zijn werkgever waar hij op 22.09.1384 (=13/12/2005) begonnen zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het immers werkzaamheden zou betreffen toen de betrokkene nog in zijn land van herkomst geweest zou zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van de politie naar voren brengt waarin deze stelt dat de betrokkene hen op 24/09/2010 een dreigbrief kwam brengen, dat het hier gaat om een gebeurtenis van toen de betrokkene nog in Afghanistan geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op een gebeurtenis die hij niet naar voren bracht om aan te geven dat hij niet naar Kaboel kan waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had alle redenen naar voren te brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat niet alleen de vluchtelingenstatus geweigerd werd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming geweigerd werd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verschafft hierbij volgende toelichting:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een administratieve beslissing omkleed moet zijn met redenen. Overeenkomstig dit artikel is het wettelijk vereist dat de Verwerende Partij een grondige analyse uitvoert van de omstandigheden van de zaak, zijn beslissing voldoende motiveert, en nauwkeurig uitlegt waarom er precies een beslissing tot weigering van inoverwegingname is genomen. Dit artikel is weerspiegeld in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (zie ook bij voorbeeld RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Deze artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen in de beslissing. Artikel 3 bepaalt dat de motiveringsplicht twee aspecten bevat, namelijk dat er überhaupt motivering is, en dat de motivering afdoende is.

Deze principes werden ook meermaals bevestigd in rechtspraak (zie bij voorbeeld: Cass., 18 december 1996, J.T. 1997, 173; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, 620; Cass., dd. 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; RK. Brussel, 23 februari 2004, R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164).

Bovendien vereist de zorgvuldigheidsplicht dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en ze stoelt op een correcte feitenvinding (zie bij voorbeeld RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De bestreden beslissing bevat duidelijk geen (afdoende) motivering is. De beslissing zet enkel bepaalde feiten uiteen, en trekt conclusies zonder enig verband of uitleg. De zorgvuldigheidsplicht is ook duidelijk geschonden, zoals hieronder verder uiteengezet.

Ten eerste werd de bestreden beslissing genomen op dezelfde dag als de indiening van de tweede asielaanvraag door Verzoeker. Dit op zich is al een voldoende aanwijzing dat het verzoek niet zorgvuldig werd onderzocht, dat de feiten niet grondig werden bekeken en dat de argumenten niet afdoende werden overwogen.

Ten tweede stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat Verzoeker de betrokkene documenten “reeds naar voren had kunnen brengen.” Dit is niet correct op basis van twee feitelijke omstandigheden. (1) Verzoeker heeft de documenten pas ontvangen op 7 februari 2013 (stuk 5). Het was dus uiteraard onmogelijk om ze eerder naar voren te brengen. (2) Bovendien kon Verzoeker onmogelijk deze documenten voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hij verliet Afghanistan gehaast, uit gegronde vrees voor vervolging. Men kan moeilijk verwachten dat een mens die vreest voor zijn leven er tijd aan besteedt om alle mogelijke bewijsstukken te verzamelen voordat hij zijn land van herkomst verlaat. Verzoeker had uiteraard geen ervaring met de Belgische asielprocedure — hij wist überhaupt niet dat hij in België zou belanden op het moment dat hij zijn land verliet. Men kan dus moeilijk verwachten van hem dat hij alle mogelijke documenten zou verzamelen (wat uiteraard ook veel tijd vergt — iets dat een vluchtende mens die vreest voor zijn leven niet heeft). Verzoeker heeft zijn eerste asielaanvraag ingediend de dag nadat hij in België in aangekomen. Hij had dus uiteraard geen tijd om advies te vragen over welke documenten precies vereist zijn onder de Belgische procedures, noch om zijn familie te vragen om deze documenten door te sturen. Hij heeft dit pas gedaan nadat hij een weigering van zijn eerste asielaanvraag had gekregen. Zoals hieronder uiteengezet, had hij de documenten aangevraagd om een antwoord te geven op de weigeringsgronden van de eerste asielbeslissing. Het is pas op dat moment dat hij bewust werd welke documenten precies nodig waren.

Ten derde stelt de bestreden beslissing dat Verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt.” Dit is niet correct. Volgens de VN Hoge Commissaris voor Vluchtelingen (hierna “UNHCR”) moet de beoordeling van wat nieuwe gegevens zijn voldoende ruim zijn. In haar opmerkingen betreffende het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, stelde de UNHCR met name dat “L’UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d’éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l’objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l’appui de l’essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux.” (Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés au sujet de l’avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers et du projet de loi réformant le Conseil d’Etat et instituant un Conseil du Contentieux des Etrangers, 3 février 2006, p. 16).

De eerste asielaanvraag van Verzoeker werd geweigerd juist omdat er geen voldoende bewijzen waren

van het feit dat Verzoeker tewerkgesteld was bij de Afghaanse Ministerie van Defensie. Met name stelt die beslissing dat “[v]oorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw tewerkstelling bij het CGSC” en “[d]e documenten die u aanbracht ter ondersteuning van uw beweringen volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.” Dit is precies waarom Verzoeker nieuwe documenten wou indienen om dit bewijs wel te kunnen leveren. De verloop van de procedure wijst er duidelijk op dat dit nieuwe gegevens zijn. Waren deze documenten voordien in overweging genomen, zou dit een groot impact hebben op de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal. Door zulke documenten niet toe te laten en door te stellen dat het geen nieuwe gegevens betreft, schendt de Verwerende Partij de zorgvuldigheidsplicht. Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, vormt het feit dat de bestreden beslissing genomen is op dezelfde dag als het indienen van verzoekers tweede asielaanvraag geenszins een voldoende aanwijzing van onvoldoende onderzoek door de verwerende partij. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt immers dat alle door verzoeker neergelegde documenten en afgelegde verklaringen één voor één werden aangehaald en besproken. Indien, zoals hieronder zal blijken, met alle relevante elementen rekening werd gehouden, verzet geen enkele bepaling of beginsel zich tegen het feit dat de beslissing op dezelfde dag als de aanvraag wordt genomen.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten neerlegde: een ongedateerde aan verzoeker gerichte brief van het Ministerie van Defensie, een ongedateerde brief van de politie van het district Nejrab, een bevestigde kopie van het Ministerie van Defensie van 15 december 2005, een brief van verzoekers vader gericht aan het districtshuis en een enveloppe verstuurd op 30 januari 2013 en ontvangen op 6 februari 2013. Verzoeker voegt deze documenten thans toe als bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 6). Verzoeker voegt tevens een kopie toe van identiteitsdocumenten, maar hij toont niet aan dat hij die aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. De Raad kan op deze identiteitsdocumenten geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.7. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 22 februari 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

"Ik heb een brief bij van het Ministerie van Defensie waarin wordt bevestigd dat ik voor hen werkte vanaf 15.09.1384 (= 06.12.2006) en dat ik op 08.10.1389 (= 29.12.2010) werd ontslagen doordat ik twee maanden niet aanwezig was. Ik zei tijdens mijn eerste interview dat de Taliban een dreigbrief aan het dorp richtte over mij en dat ik daarmee naar de politie ging. Ik heb nu een brief bij van de politie van Nejrab bij waarin ze bevestigen dat in het district Nejrab op 02.07.1389 (= 24.09.2010) de Taliban een dreigbrief binnenbracht in de moskee. Sommige van die dreigbrieven werden binnengebracht in de moskee van het dorp Paryat. De politie bevestigt dat ik één van die dreigbrieven bij hen binnenbracht en dat ze mij hier dankbaar voor zijn. Ik heb ook een kopie bij van mijn werkgever dat ik kon beginnen werken op 22.09.1384 (= 13.12.2006). Het gaat om een kopie maar het Ministerie van Defensie stempelde deze brief zodat het kan gezien worden als een origineel. Ik heb ook nog een brief bij van mijn vader gericht aan het districtshuis over het feit dat een granaat en een bom in ons huis werd gegooid in 1390 (= 2011) door een gewapende groepering. Mijn vader werd door deze bom geraakt in zijn handen en zijn voeten. Hij vraagt een bevestiging aan het districtshuis. Er wordt bevestigd dat mijn vader op 10.06.1390 (= 01.09.2011) in het ziekenhuis werd behandeld. Ook het districtshuis en de dorpsraad (? niet goed leesbaar) bevestigen dit. Ik hoorde hier pas vijf maanden geleden over, ze zeiden me dit niet om me te beschermen.

Ik kreeg deze documenten van mijn broer, A.(...) S.(...). Ik heb nog regelmatig contact met mijn familie en vrienden. Zij vertelden me echter niets meer over mijn probleem. Als jullie nog meer informatie willen kunnen jullie mijn baas, M.(...) S.(...), bellen op (...). Bij mijn negatieve beslissing zeiden ze me dat ik in Kabul kon gaan wonen maar Kabul is geen veilige stad. Ik heb ook nog een familievete van lang geleden met de familie die nu aan de macht is. Tijdens het regime van de mujaheddin werd mijn nicht verplicht om met één van hen te trouwen. Bij het regime van de Taliban is zij gescheiden en vluchtte daarna naar Pakistan. Mijn vader hielp haar daarmee. Zij van het regime van de mujaheddin zijn nu opnieuw aan de macht en zullen voor problemen zorgen. Ik hoorde ook via de media dat de commandant van de veiligheidsdienst van Nejrab werd gedood en de directeur van de recherchepolitie gewond geraakte.”

3.8. In de bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen, werd over de neergelegde documenten het volgende gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn vader aan het districtshuis dd. 01/09/2011 met antwoorden erop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van het ministerie van Defensie waarin gesteld wordt dat de betrokkene van ergens in 2006 tot ergens in 2010 voor hen gewerkt zou hebben en een brief van zijn werkgever waar hij op 22.09.1384 (=13/12/2005) begonnen zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het immers werkzaamheden zou betreffen toen de betrokkene nog in zijn land van herkomst geweest zou zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van de politie naar voren brengt waarin deze stelt dat de betrokkene hen op 24/09/2010 een dreigbrief kwam brengen, dat het hier gaat om een gebeurtenis van toen de betrokkene nog in Afghanistan geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.*

Naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker over de onveiligheid in Kabul, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene ingaat op een gebeurtenis die hij niet naar voren bracht om aan te geven dat hij niet naar Kaboel kan waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had alle redenen naar voren te brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat niet alleen de vluchtelingenstatus geweigerd werd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming geweigerd werd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

3.9. Ter rechtvaardiging van het feit dat hij de documenten niet eerder neerlegde, voert verzoeker in de eerste plaats aan dat hij deze pas ontvangen heeft op 7 februari 2013. In de beslissing wordt er echter op gewezen dat de brief van verzoekers vader aan het districtshuis dateert van 1 september 2011 en dat de documenten in verband met zijn tewerkstelling en de brief van de politie betrekking hebben op gebeurtenissen van toen verzoeker nog in Afghanistan was, waardoor mag worden verwacht dat hij die reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn bewering dat hij de documenten pas op 7 februari 2013 zou hebben ontvangen, niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk was om de bewijsstukken eerder naar voren te brengen.

3.10. Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij Afghanistan gehaast heeft verlaten en derhalve geen tijd had om mogelijke bewijsstukken te verzamelen of om advies te vragen over welke documenten vereist zijn onder de Belgische procedures, noch om zijn familie te vragen deze documenten door te sturen, kan hij geenszins worden gevolgd. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 8 februari 2011 asiel heeft aangevraagd en dat de commissaris-generaal op 12 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dat verzoeker geen tijd had om de nodige bewijsstukken te verzamelen en op te vragen kan derhalve niet worden weerhouden. Verzoeker geeft trouwens in zijn verzoekschrift toe dat hij slechts stukken heeft opgevraagd *“nadat hij een weigering van zijn eerste asielaanvraag had gekregen”*, waardoor hij bevestigt dat hij de stukken eerder had kunnen neerleggen.

3.11. Met zijn theoretische uiteenzetting over de interpretatie van de term *“nieuwe gegevens”* door het UNHCR slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weer-

leggen. Door te stellen dat de nieuwe documenten in verband met zijn tewerkstelling bij het Afghaans Ministerie van Defensie juist aantonen dat zijn asielaas wel geloofwaardig is, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij deze documenten niet eerder kon neerleggen, waardoor ze door de gemachtigde van de staatssecretaris terecht niet als “*nieuwe gegevens*” worden beschouwd. Er kan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid worden verweten door deze documenten “*niet toe te laten*”. Verzoeker beweert dat deze documenten een grote impact zouden hebben gehad op de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal, maar hij toont geenszins aan dat hij deze niet eerder naar voor kon brengen.

3.12. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”) stelt het volgende:

“1. “Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Op basis van deze artikels heeft Verzoeker het recht op leven alsook het recht op een leven vrij van vervolging of folteringen. Indien hij gedwongen wordt op terug te keren naar Afghanistan zal hij vervolgd worden door de Taliban en bestaat er een reële vrees voor zijn leven en gezondheid. Het is duidelijk uit de dreigbrieven die Verzoeker meermaals ontving, alsook uit de confrontatie met gewapende Taliban leden die Verzoeker beschooten, dat die vrees gegrond is en dat Verzoeker niet veilig zal zijn in Afghanistan. Meer nog — uit de nieuwe documenten blijkt dat het huis van zijn vader gebombardeerd werd ook nadat Verzoeker Afghanistan verliet. Dit alles wijst erop dat Verzoeker niet effectief kan genieten van de bescherming van artikelen 2 en 3 EVRM indien hij in Afghanistan verblijft. Het is ook duidelijk dat de lokale politie geen afdoende bescherming kan bieden aan Verzoeker, aangezien zijn klacht aan het districtshuis geen effect heeft gehad en hij verdere dreigbrieven ontving en zelfs beschooten werd.

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing artikelen 2 en 3 van het EVRM door Verzoeker te dwingen om terug te keren naar Afghanistan.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.14. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Deze verdragsartikelen bepalen het volgende:

“Artikel 2. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

(...)”

“Artikel 3. Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De bescherming die een vreemdeling kan ontlennen aan het recht op leven uit artikel 2 van het EVRM en het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het

EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

3.15. In de eerste plaats stipt de Raad aan dat het bevel dat werd afgeleverd op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet kan worden gelijkgesteld met een gedwongen verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst, zoals verzoeker in zijn tweede middel stelt. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt enkel de verplichting in het (Belgisch) grondgebied te verlaten, maar verplicht verzoeker geenszins om terug te keren naar Afghanistan.

3.16. Waar verzoeker stelt dat *“uit de dreigbrieven die Verzoeker meermaals ontving, alsook uit de confrontatie met gewapende Taliban leden die Verzoeker beschoten”* blijkt *“dat die vrees gegrond is en dat Verzoeker niet veilig zal zijn in Afghanistan”*, merkt de Raad op dat dit blote beweringen zijn die verzoeker niet kan staven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker tot het besluit kwam dat de voorgehouden bedreigingen door de taliban ongeloofwaardig werden bevonden waardoor er geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Waar verzoeker verwijst naar de brief van zijn vader aan het districtshuis en naar de brief van de politie van Nejrab ter ondersteuning van zijn vrees, stelt de Raad vast dat deze gaan over feiten uit 2010 en 2011 en hiermee dus geenszins bewezen is dat er zich actueel nog een risico op aantasting van zijn fysieke integriteit voordoet zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij eender waar in Afghanistan een dergelijk risico loopt en dat in de beslissing van de commissaris-generaal een intern vlucht-alternatief in Kaboel werd vermeld.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN